

Dabas aizsardzības prasības

Saglabājamo koku atstāšana cirtmā

Cirtēs ir jā saglabā dabiskam mežam raksturīgas struktūras:

- galvenajā cirtē jā saglabā vismaz 10 dzīvi koki uz 1 ha;
- atstātie koki jā saglabā neatkarīgi no to stāvokļa turpmāko aprites ciklu laikā;
- ja iespējams, šādi koki ir jā atstāj grupās;
- veicot meža apsaimniekošanu pieaugušās un pāraugušās audzēs saglabā ne mazāk kā 5m³ mirušās koksnes uz 1 ha, dodot priekšroku lielu dimensiju (>30 cm diametrā) mirušai koksnei.

Par saglabājamiem uzskatāmi koki, kas atbilst vismaz vienam no šādiem kritērijiem:

- koki no iepriekšējā aprites cikla;
- ozoli, liepas, priedes, oši, gobas, vīksnas, kļavas, skābarži;
- vecākie un lielāko dimensiju koki ar plašu, labi attīstītu vainagu;
- koki ar dobumiem;
- koki ar deguma rētām;
- koki ar lielām (D>50 cm) putnu ligzdām un koku rindu ap tiem.

Pārejas joslās no meža uz atklātu ekosistēmu (pļavas, ganības, aramzeme) mežaudzes daļā, kuras platums ir vienāds ar pusi no valdaudzes koku vidējā augstuma:

- a) saglabājami sausokņi ar D>25cm un atsevišķi pameža sugu īpatņi tādā apmērā, kas netraucē mežsaimniecisko darbību;
- b) vairāk koncentrē atstājamos kokus.

Meža apsaimniekošanā gar upēm un ezeriem tiek ņemts vērā reljefs – palienes robežas, krastu nogāzes, šo nogāžu slīpumu, kā arī mežaudzes koku sugu sastāva atšķirības no apkārtējā meža masīva.

Meža apsaimniekotājs neveic kailcirtes (saglabā augošu koku biežību mežaudzes pirmajā stāvā ne mazāku kā 0,4) aizsargjoslās (saskares (pārejas) zonā) ap purviem.

- 10 līdz 100 hektārus lielām purvu platībām — 20 metru joslā;
- par 100 hektāriem lielākām purvu platībām — 50 metru joslā meža augšanas apstākļu tipos uz sausām, nosusinātām, slapjām minerālaugsnēm un nosusinātām kūdras augsnēm un vismaz 100 metru joslā meža augšanas apstākļu tipos uz slapjām kūdras augsnēm.

Mitrās mikroieplakās (reljefa pazeminājuma vietas ar izteikti paaugstinātu mitrumu) jā saglabā pamežs, kritālas, sausokņi, paauga un iespēju robežās ap to jākoncentrē atstājāmie koki.

Slapjo mežu apsaimniekošanā ievērotas šādas prasības:

- Slapjos egļu mežos (dumbrājs, liekņa, slapjā gārša, slapjais vēris un niedrājs) veicināma paaugas saglabāšanās un vismaz daļēja atjaunošanās zem mātes audzes vainagu klāja;
- Slapjos lapu koku mežos (dumbrājs, liekņa, slapjā gārša, slapjais vēris, kā arī niedrājs, kur dominē melnalksnis), atstājamo dzīvo koku skaits – vismaz 30 uz 1 ha un veidojamas saglabājamo koku grupas;
- Slapjos lapu koku un egļu mežos (dumbrājs, liekņa, slapjā gārša, slapjais vēris, kā arī niedrājs, kur dominē egle vai melnalksnis), atbilstoši veicināma augošo sugu koku atjaunošanās.

Mežsaimnieciskai darbībai, ja tas nerada reālus slimību un kaitēkļu savairošanās draudus apkārtējās audzēs un/vai draudus darba drošībai, apsaimniekojamā teritorijā nav pakļaujami:

- vējgāzēs un vējlauzēs atsevišķas vietas, kur auguši lielu izmēru koki;

- degušās audzēs, kas vecākas par 30 gadiem, grupās vai izklaidus - izdzīvojušie koki, kā arī grupās bojā gājušie koki mežābeles un kadiķi.

Audzēs, kur dominē ozoli, liepas, kļavas, vīksnas, gobas un skābarži, jānodrošina šo sugu koku mežaudžu atjaunošana vismaz tādā apjomā, kāds bijis konkrētās sugas īpatsvars pirms galvenās cirtes uzsākšanas.

Identificētie objekti ar kultūrvēsturisku un/vai arheoloģisku vērtību tiek aizsargāti dabā.